

som det fremgaar ikke alene af Forhørsakterne, men ogsaa af de Oplysninger, man faar fra Folk, som har været Dragon eller Arbejdssoldat under hans Kommando, og man kan godt forstaa, det kan virke irriterende. Nu er det naturligvis vanskeligt for de paagældende at bevise, at der er sket dem Uret. Naar f. Eks. Generalauditøren i en Skrivelse siger, at Kornetten har ikke gjort andet end at holde Folkene til deres Tjeneste, til at udføre deres Pligt, ja, saa hører det til den Slags Ting, som altid kan siges. Naar ikke den paagældende har gjort sig skyldig i ligefrem Mishandling, vil det vanskeligt kunne bebrejdes ham, om han generer Folkene ved at gentage en Øvelse eller ved f. Eks. ved Staldtjenesten at kræve det næsten umulige. Det er ikke ualmindeligt at høre Folk, der har ligget inde som Dragoner, fortælle, at man har behandlet dem paa den Maade, at man f. Eks. har ladet dem strigle og pudse Hestene saa længe, at de har ment, at nu kunde der ikke gøres mere ud deraf; men saa kommer en saadan Befalingsmand og stryger med en hvid Handske hen over Hesten, og dersom det saa blot viser sig, at Handsken kan blive smudsig, siger han til dem, at de skal gøre Arbejdet om igen. Det er den Slags Ting, der selvfølgelig maa irritere enhver Mand, der gør sig Umage for at udføre sin Tjeneste paa tilfredsstillende Maade.

Men selv om man nu ser bort fra dette, at den paagældende Kornet sikkert har sin væsentlige Del af Skylden for det, der er sket, saa finder jeg dog, at den Straf, som de paagældende har faaet, er af en saadan Art, at der er god Anledning til at forlange den lempet en Del. Regimentet udtaler i Anledning af den Ansøgning om Benaadning for de paagældende, som er indsendt, at Regimentet har den største Medlidenhed med Ansøgerne, der i Ubesindighed har paa-draget sig en Straf, som vil være af den aller alvorligste Betydning for hele deres Fremtid, og det er vistnok saaledes, at ethvert Menneske maa føle Medlidenhed med de unge Mænd, der igennem hele deres Opvækst har vist sig som hæderlige og dygtige Folk, men som, efter at de er kommet ind i Tjenesten, bliver irriteret i en saadan Grad, at de gør sig skyldige i Handlinger, der paafører dem fra 8 til 18 Maaneders Forbedringshus. Regimentet følger ganske vist til, at til Trods herfor tør det ikke anbefale Ansøgningen, idet det for Retsplejen indenfor Hæren er af den største Betydning, at en saa alvorlig

Forseelse bliver fulgt af en meget betydelig Straf, og, hedder det videre, hertil kommer, at de paagældende allerede ved Dommen har faaet en mild Straf, idet Forseelsen er henregnet under § 116 i Straffelov for Krigsmagten, medens de militære Autoriteter havde krævet, at Folkene skulde dømmes efter samme Lovs § 100, jfr. § 99.

Dersom de var blevet dømt efter denne Lovparagraf, vilde de ganske vist ikke være sluppet med en Straf paa mindre end 6 til 10 Aar. Naar de nu ikke er blevet dømt efter denne sidstnævnte Paragraf, er det, fordi Nævningerne, som skulde afsige deres Skyldig eller Ikke-skyldig og udtale sig om, hvilken Paragraf de skulde anses efter, voterede, at de skulde straffes efter § 116. Derfor blev Straffen adskiligt mildere, end den vilde være blevet, dersom de var blevet dømt efter den Paa-stand, som var rejst fra Krigsmagts Side. Men selve denne § 116 indeholder Bestemmelser om strenge Straffe. Med Hensyn dertil udtaler Generalauditøren, at det Forhold, hvori de domfældte har gjort sig skyldige, efter hans Mening burde anses efter § 99 og § 100, men det maatte af Retten, efter Nævningernes Kendelse henføres under denne mildere Straffebestemmelse i § 116 — hvilket er rigtigt nok —, men, siger saa Generalauditøren, selv efter denne Paragraf, hvorefter Straffen kunde blive Strafarbejde i indtil 8 Aar, er de blevet dømt mildt — og det maa man naturligvis indrømme, eftersom Straffen for den, der har faaet den største Straf, er sat til 18 Maaneders Forbedringshus. Generalauditøren følger ganske vist til, at Retten kunde have dømt dem endnu mildere, for den kunde have ladet dem slippe med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Hvad man deraf faar at vide, er, at Nævningerne har ment, at til Trods for, at den Forseelse, Folkene har gjort sig skyldige i, efter Lovens Ord og Bogstav maaske kunde have været henført under de Paragraffer, som de militære Myndigheder krævede anvendt, var den Straf, som derefter maatte idømmes, dog for drastisk, og Nævningerne har derfor afsagt deres Kendelse saaledes, at de paagældende kun kunde straffes efter den Paragraf, der fastsætter en mildere Straf. Generalauditøren siger, at under Hensyn til det Syn paa Forbrydelsen, som Retten — en borgerlig Domstol følger han til, ikke en Krigsret — saaledes har lagt for Dagen, samt under Hensyn til, at det formentlig vil være uheldigt, om Admini-